

Sygn. akt Ca 407/16

WYROK

WIMIENIURZECZYPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 27 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym

Przewodniczący: SSO Barbara Bojakowska

Sędziowie: SSO Elżbieta Zalewska-Statuch

SSO Iwona Podwójniak

Protokolant: sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2016 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. N.

przeciwko (...) SA w W.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku z dnia 31 maja 2016 roku sygn. akt I C 1070/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) punktowi 1. nadaje brzmienie: „zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powódki J. N. tytułem zadośćuczynienia kwotę 8 000 (osiem tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 16 grudnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty”;

b) punktowi 2. nadaje brzmienie: „zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powódki J. N. tytułem odszkodowania kwotę 6 000 (sześć tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty”;

c) po punkcie 2. dodaje punkt 3 w brzmieniu: „oddala powództwo w pozostałej części”;

d) dotychczasowy punkt 3 oznacza jako punkt 4.

I. oddala apelację w pozostałej części;

II. zasądza od powódki J. N. na rzecz pozwanego (...) SA w W. kwotę 937,51 (dziewięćset trzydzieści siedem 51/100) złotych z tytułu zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I Ca 407/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 31 maja 2016 roku Sąd Rejonowy w Łasku zasądził od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powódki J. N. tytułem zadośćuczynienia kwotę 8 000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 12 września 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty (pkt 1) oraz tytułem odszkodowania kwotę 6 000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 12 września 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty (pkt 2) a także kwotę 3117 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt 3).

Rozstrzygnięcie zapadło po następujących ustaleniach i wnioskach.

W dniu 29 marca 2011 roku w miejscowości G. miał miejsce wypadek komunikacyjny. Wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2011 roku Sąd Rejonowy w Łasku uznał A. F. za winną dokonania czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 2 k.k. polegającego na tym, że nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym, zbliżając się do nieprawidłowo idących pieszych, nie zachowała szczególnej ostrożności, nie zmniejszyła prędkości jazdy do prędkości dostosowanej do panującej sytuacji drogowej i jadąc z prędkością przekraczającą prędkość obowiązującą na danym obszarze podjęła manewr wyprzedzania pieszych, bez upewnienia się o możliwości wykonania tego manewru w sposób bezpieczny, skutkiem czego było potrącenie pieszego A. N., który zmarł w wyniku odniesionych obrażeń czaszkowo-mózgowych.

Właściciel samochodu, którym kierowała A. F. miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) SA w W. - poprzedniku prawnym (...) SA w W..

Powódka J. N. i A. N. zawarli w dniu 15 października 1994 roku kościelny związek małżeński, który nie został zarejestrowany w urzędzie stanu cywilnego. Zmarły wraz z konkubina J. N. i dwiema ich wspólnymi córkami M. i P. mieszkał na nieruchomości przekazanej mu przez rodziców umową dożywocia. Na nieruchomości tej mieszkali też rodzice A. J. i W. N..

A. N. utrzymywał się z dochodów uzyskiwanych z prowadzonego gospodarstwa rolnego.

Po śmierci A. N. powódka nie była w stanie samodzielnie prowadzić gospodarstwa rolnego. Po około 1,5 roku po śmierci męża powódka wyprowadziła się z córkami od teściów do domu jednorodzinnego, który kupiła w okazyjnej cenie. Przyczyną wyprowadzenia się były nieporozumienia z teściami. Powódka była zmuszona sprzedać inwentarz i wydzierżawić ziemię. Obecnie powódka pracuje dorywczo jako prasowaczka. Otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 8 zł na godzinę. Nadal otrzymuje dopłaty unijne w wysokości około 15 000 zł rocznie.

W dniu 11 sierpnia 2011 roku pozwany otrzymał od pełnomocnika powódki zgłoszenie szkody i wezwanie do zapłaty kwoty 70 000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Pozwany wypłacił powódce na podstawie decyzji z dnia 24 listopada 2011 roku kwotę 8 000 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć A. N..

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt I C46/14 Sąd Rejonowy w Łasku zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz J. N. kwotę 14 000 zł tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi od dnia 12 września 2011 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 4 000 zł tytułem odszkodowania z odsetkami ustawowymi od dnia 5 lipca 2014 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wyroku co do odszkodowania Sąd podniósł m.in., że „odszkodowanie w kwocie 40 000 zł byłoby stosowne do pogorszenia się sytuacji życiowej powódki. Kwota ta w pewnym zakresie zapewniłaby powódce możliwość zrekompensowania braku codziennej pomocy zmarłego. Kwotę tę należałoby zmniejszyć o 50 % z uwagi na przyczynienie się pokrzywdzonego do zdarzenia wywołującego szkodę. Z uwagi na to, że kwota objęta pozwem (4 000 zł) jest niższa niż pełna kwota odszkodowania (20 000 zł) orzeczono jak w punkcie 2 wyroku”. Natomiast co do zadośćuczynienia: „wyjściowa kwota zadośćuczynienia 60 000 zł powinna zostać zmniejszona o 50 % z uwagi na przyczynienie się pokrzywdzonego do powstania wypadku (30 000 zł) i zmniejszona

o kwotę 8 000 zł, która już została powódce wypłacona (22 000 zł). Z uwagi na to, że kwota dochodzona pozwem (14 000 zł) jest mniejsza niż kwota należnego zadośćuczynienia (22 000 zł) orzeczono jak w punkcie pierwszym wyroku”.

Wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2015 roku wydanym w sprawie sygn. akt I Ca 75/15 Sąd Okręgowy w Sieradzu oddalił apelację pozwanego od wyżej opisanego wyroku Sądu Rejonowego Łasku.

Mając na uwadze takie ustalenia, sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z art. 446 § 3 k.c. sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego stosowne odszkodowanie, jeżeli wskutek jego śmierci nastąpiło znaczne pogorszenie ich sytuacji życiowej, zgodnie zaś z § 4 Sąd może także przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zgodnie z doktryną i orzecnictwem za najbliższego członka rodziny uznaje się nie tylko matkę, ojca, rodzeństwo, dziadków i dzieci, ale również rodzeństwo przyrodnie, macochę, ojczyma, kuzynów oraz partnera pozostającego ze zmarłym w związku nieformalnym czyli tzw. konkubinacie.

Na podstawie art. 446 § 3 k.c. Sąd ma możliwość przyznania odszkodowania, gdy spełnione są łącznie następujące przesłanki: bezpośrednio poszkodowany zmarł i śmierć poszkodowanego spowodowała znaczne pogorszenie sytuacji życiowej członków jego najbliższej rodziny.

Pogorszenie sytuacji życiowej polega na pogorszeniu obecnej sytuacji materialnej oraz utracie realnej możliwości polepszenia warunków życia w przyszłości. Nie można go jednak sprowadzać do prostego zmniejszenia dochodów lub zwiększenia wydatków najbliższych członków rodziny zmarłego. Szkody majątkowe prowadzące do znacznego pogorszenia bieżącej lub przyszłej sytuacji życiowej osoby najbliższej zmarłemu są często nieuchwytnie lub trudne do obliczenia. Często wynikają z obniżenia aktywności życiowej i ujemnego wpływu śmierci osoby bliskiej na psychikę i stan somatyczny, co niekoniecznie przejawia się w konkretnej chorobie. Obejmuje ono więc niekorzystne zmiany bezpośrednio w sytuacji materialnej najbliższych członków rodziny zmarłego jak też zmiany w sferze dóbr niematerialnych, które rzutują na ich sytuację materialną.

Przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego na podstawie art. 446 § 4 k.c. ma celu zrehabilitować krzywdę za naruszenie prawa do życia w rodzinie i ból spowodowany utratą osoby najbliższej.

Sąd uznał oba roszczenia powódki za zasadne. Sytuacja powódki po śmierci jej męża została ustalona i opisana w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego w Łasku. Nie uległa ona znaczącej zmianie do chwili obecnej. Sąd meriti zasądził zatem dochodzone tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania kwoty. Sąd wziął pod uwagę ustalenia Sądu Rejonowego poczynione w sprawie sygn. akt I C 46/14 co do wyjściowych kwot obu dochodzonych roszczeń oraz 50% przyczynienie się poszkodowanego. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Pozwany otrzymał wezwanie do zapłaty zadośćuczynienia w dniu 11 sierpnia 2011 roku. Powinien zapłacić zadośćuczynienie w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia. Od dnia 12 września 2011 roku pozwany jest zatem w zwłoce z zapłatą zadośćuczynienia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację złożył pozwany. Zaskarżył wyrok w części, tj. w zakresie punktu 1 sentencji w części co do odsetek ustawowych za okres od dnia 12 września 2011 roku do dnia 20 grudnia 2012 roku zasądzonych od kwoty 8 000 zł oraz w zakresie punktu 2 sentencji w części co do odsetek ustawowych za okres od dnia 12 września 2011 roku do dnia 20 stycznia 2016 zasądzonych od kwoty 6 000 zł oraz co do punktu 3 sentencji – w całości.

Skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 1 k.p.c. poprzez niedokonanie ustaleń faktycznych w zakresie daty początkowej naliczania odsetek od zasądzonej kwoty odszkodowania, w sytuacji, gdy jest ona inna od daty początkowej naliczania odsetek od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia, albowiem roszczenie to nie zostało określone kwotowo w postępowaniu likwidacyjnym, naruszenie prawa materialnego, a mianowicie: art. 118 k.c. poprzez jego niezastosowanie i zasądzenie odsetek

ustawowych od dochodzonego roszczenia pomimo podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia o te świadczenia w zakresie zaskarżonym niniejszą apelacją oraz art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych i w zw. z art. 455 § 1 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie tych przepisów do roszczenia o odsetki od zasądzonej kwoty odszkodowania w sytuacji, gdy powódka swe roszczenie o odszkodowanie w zasądzonej części zgłosiła dopiero w pozwie, a więc najwcześniej od dnia następnego po upływie 30. dniowego terminu na rozpatrzenie zgłoszonego w pozwie roszczenia pozwany pozostawał w opóźnieniu co do zapłaty części odszkodowania objętej pozwem.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punktach 1 i 2 poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonym zakresie oraz zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 3 poprzez stosunkowe rozdzielanie kosztów procesu za pierwszą instancję. Apelujący domagał się również zasądzenia od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że roszczenie o zadośćuczynienie zostało zgłoszone poprzednikowi prawnemu pozwanego w dniu 11 sierpnia 2011 roku. Wraz z roszczeniem o zadośćuczynienie nie zostało zgłoszone roszczenie o odszkodowanie. Roszczenie o odszkodowanie zostało określone kwotowo dopiero w pozwie, który został złożony w niniejszej sprawie w dniu 21 grudnia 2015 roku

Pozwany w toku rozprawy z dnia 17 maja 2016 roku podniósł zarzut przedawnienia roszczeń o odsetki dochodzone wraz z należnością główną, powołując się na okresowy charakter tychże świadczeń. Roszczenia o odsetki za opóźnienie ulegają przedawnieniu w ustanowionym w art. 118 k. c. dla roszczeń o świadczenia okresowe trzyletnim terminie, zarówno wtedy, gdy są lub nie są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Roszczenia o odsetki za opóźnienie przedawniają się odrębnie od roszczenia głównego, z tym jednak zastrzeżeniem, iż z reguły nie później niż z upływem terminu przedawnienia roszczenia głównego. Roszczenie o odsetki od należności głównej za okres od dnia 12 września 2011 roku do dnia 20 grudnia 2012 roku uległy przedawnieniu z uwagi na upływ trzyletniego terminu przedawnienia stosownie do art. 118 k.c.

Dalej skarżący wskazał, że wyrokowi Sądu pierwszej instancji zarzucić należy również naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i aprioryczne przyjęcie, że pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia o odszkodowanie na rzecz powódki. Okoliczności niniejszej sprawy wskazują, że pozwany nie pozostawał w zwłoce ze spełnieniem tej części świadczenia w okresie wcześniejszym niż data wniesienia pozwu. Powódka nie zgłosiła w postępowaniu likwidacyjnym roszczenia o zapłatę odszkodowania (wskazują na to ustalenia Sądu Rejonowego, który konsekwentnie wskazuje w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że wezwanie do zapłaty znajdujące się na k. 71-72 akt sprawy I C 46/14 dotyczy jedynie zapłaty kwoty 70 000 zł tytułem zadośćuczynienia). Sąd całkowicie pominął ten aspekt niniejszej sprawy dokonując ustaleń faktycznych oraz uzasadniając swe rozstrzygnięcie.

Zakład ubezpieczeń nie pozostaje w opóźnieniu co do kwot nie objętych jego „decyzją”, jeżeli poszkodowany po jej otrzymaniu lub wcześniej nie określi kwotowo swego roszczenia. Jest zasadą, że zarówno odszkodowanie, jak i zadośćuczynienie za krzywdę stają się wymagalne po wezwaniu ubezpieczyciela przez poszkodowanego (pokrzywdzonego) do spełnienia świadczenia odszkodowawczego (art. 455 § 1 k.c.). Terminowy charakter świadczenia ubezpieczyciela, o czym mowa w art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, należy odczytywać w taki sposób, że ubezpieczyciel popada w opóźnienie, jeśli nie spełni w terminie miesięcznym świadczenia, które zostało mu zgłoszone kwotowo. Od tej zatem chwili biegnie termin do odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.). Stanowisko takie zajął m.in. Sąd Najwyższy w wyrokach wydanych pod sygnaturami II CSK 434/09, III CKN 315/98; czy też Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku wydanym pod sygnaturą akt I ACa 849/13.

Należy więc wskazać, iż pozwany pozostaje w zwłoce ze spełnieniem świadczenia o odszkodowanie począwszy od dnia 21 stycznia 2016 roku, tj. od dnia następnego po upływie 30. dniowego terminu na rozpatrzenie zgłoszonego w

pozwie roszczenia, albowiem w okresie poprzedzającym wytoczenie powództwa zgłoszono kwotowo jedynie roszczenie o zadośćuczynienie.

Konsekwencją modyfikacji zaskarżonego wyroku jest konieczność zmiany rozstrzygnięcia o kosztach procesu i ich stosunkowe rozdzielenie w myśl art. 100 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja jest uzasadniona prawie w całości.

Wszystkie podniesione zarzuty co do zasady mają swoje racje.

I tak, w kwestii zarzutu odnoszącego się do nieuwzględnienia przedawnienia żądania odsetek od zasądzonego roszczenia z tytułu zadośćuczynienia za okres od 12 września 2011 roku do 20 grudnia 2012 roku.

Bezspornie pozwany na rozprawie w dniu 17 maja 2016 roku zgłosił zarzut przedawnienia. Sąd pierwszej instancji w ogóle nie odniósł się do tego zarzutu, w uzasadnieniu rozstrzygnięcia brak w tym zakresie jakichkolwiek rozważań.

Tymczasem zarzut był uzasadniony. Mianowicie w niniejszej sprawie powódka wystąpiła z żądaniem dalszego zadośćuczynienia w wysokości 8 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 września 2011 roku (pierwszy dzień po upływie terminu 30. dni od daty zgłoszenia roszczenia z tytułu zadośćuczynienia w wysokości 70 000 zł w postępowaniu likwidacyjnym).

Pozew w niniejszej sprawie został złożony w dniu 16 grudnia 2015 roku (data nadania pozwu w urzędzie pocztowym – art. 165 § 2 k.p.c.).

Przed wytoczeniem powództwa o takie zadośćuczynienie wraz z odsetkami jak w przedmiotowej sprawie, powódka wcześniej postępowania przed sądem nie inicjowała.

Roszczenie o odsetki jest roszczeniem o świadczenie okresowe, którego termin przedawnienia wynosi trzy lata (art. 118 k.c.). W takiej sytuacji roszczenie o odsetki należne za okres wcześniejszy niż 3 lata przed wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie uległo przedawnieniu. Powyższe wskazuje, że sąd pierwszej instancji w sposób nieuprawniony – wobec podniesienia zarzutu przedawnienia – zasądził odsetki ustawowe za okres od 12 września 2011 roku do 15 grudnia 2012 roku, dopuszczając się naruszenia prawa materialnego, tj. przepisu art. 118 k.c. poprzez jego niezastosowanie.

W takim zakresie brak było podstaw dla uwzględnienia roszczenia powódki. Kwota zadośćuczynienia w wysokości 8 000 zł winna być zasądzona z ustawowymi odsetkami od dnia 16 grudnia 2012 roku – za okres wcześniejszy odsetki uległy przedawnieniu.

Uzasadnione są również zarzuty skarżącego odnoszące się do określenia przez sąd pierwszej instancji wymagalności roszczenia z tytułu odszkodowania. W wyroku sąd zasądził odszkodowanie w wysokości 6 000 zł z odsetkami – tak jak w przypadku zadośćuczynienia – od dnia 12 września 2011 roku. Jednocześnie w żaden sposób w uzasadnieniu rozstrzygnięcia nie wskazał podstaw takiej decyzji. Trafnie skarżący zarzuca, że brak jest w tym zakresie jakichkolwiek ustaleń faktycznych.

Tymczasem – co również nie podlega kwestii – powódka w postępowaniu likwidacyjnym w ogóle nie zgłosiła roszczenia z tytułu odszkodowania. Zgłaszając szkodę wystąpiła jedynie z żądaniem zadośćuczynienia. W takiej sytuacji brak było podstaw prawnych do przyjęcia wymagalności roszczenia odszkodowawczego od daty upływu terminu 30 dni od zgłoszenia szkody w postępowaniu likwidacyjnym, ponieważ powódka w tamtym czasie w ogóle nie sformułowała żądania z tytułu odszkodowania. Po raz pierwszy powódka zgłosiła żądanie odszkodowania w kwocie dochodzonej w niniejszym procesie w pozwie – jak wskazano powyżej pozw został wniesiony w dniu 16 grudnia 2015 roku. Jednoznacznie zatem powódka zgłosiła oba roszczenia w różnych terminach. Początkowym terminem

roszczenia odszkodowawczego nie może być zatem data przyjęta w wyroku sądu pierwszej instancji. Roszczenie z tytułu odszkodowania w kwocie 6 000 zł w żadnym razie nie było wymagalne w dacie 12 września 2011 roku, skoro zgłoszone zostało dopiero w pozwie złożonym w dniu 16 grudnia 2015 roku.

Zobowiązanie pozwanego z tytułu realizacji roszczenia odszkodowawczego – zresztą tak jak i z tytułu roszczenia o zadośćuczynienie – jest zobowiązaniem bezterminowym, dlatego też przekształcenie go w zobowiązanie terminowe następuje stosownie do treści art. 455 k.c. (niezwłocznie) – w wyniku wezwania wierzyciela (pokrzywdzonego) skierowanego wobec dłużnika (podmiotu zobowiązanego do naprawienia szkody) do spełnienia świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 lutego 2007 roku, I CSK 433/06, Lex nr 274209). Reguła ta, w zakresie terminu spełnienia świadczenia, doznaje modyfikacji w przypadku, gdy podmiotem zobowiązanym do naprawienia szkody jest zakład ubezpieczeń. Wówczas termin do spełnienia świadczenia wyznacza regulacja art. 817 § 1 i 2 k.c.

Zobowiązany do zapłaty zgłoszonego żądania powinien spełnić świadczenie na rzecz poszkodowanego niezwłocznie po otrzymaniu od niego stosownego wezwania do zapłaty skonkretyzowanej kwoty, a jeśli tego nie czyni, popada w opóźnienie uzasadniające naliczenie odsetek ustawowych od należnej wierzycielowi sumy. Jak wskazano wyżej, zobowiązany do zapłaty będący zakładem ubezpieczeń dodatkowo związany jest terminem spełnienia świadczenia określonym w art. 817 § 1 i 2 k.c., art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Powódka wystąpiła z żądaniem zapłaty odszkodowania w kwocie 6 000 zł w niniejszym pozwie, tj. pismem nadanym w dniu 16 grudnia 2015 roku. Pozwany otrzymał odpis pozwu w dniu 29 stycznia 2016 roku (zwrotne poświadczenie odbioru – k. 27). W takich okolicznościach – zważywszy zakres zaskarżenia – pozwany zaskarżył rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 wyroku w zakresie zasądzenia odsetek za okres od 12 września 2011 roku do 20 stycznia 2016 roku – odsetki od kwoty odszkodowania należało zasądzić od dnia 21 stycznia 2016 roku.

W takim więc zakresie – z uwagi na trafność zarzutów pozwanego – zaskarżony wyrok musiał podlegać zmianie, o czym orzeczono na podstawie art. 386 § 1 k.p. c.

W pozostałym zakresie, tj. co do żądania uznania przedawnienia roszczenia odsetkowego od zadośćuczynienia także za okres od 16 do 20 grudnia 2012 roku i co do zmiany orzeczenia o kosztach procesu za pierwszą instancję, apelacja nie miała podstaw, dlatego podlegała oddaleniu – w oparciu o przepis art. 385 k.p.c.

W kwestii odnoszącej się do przedawnienia, to skarżący błędnie przyjął, że pozew został złożony w dniu 21 grudnia 2015 roku, gdy tymczasem został wniesiony w dniu 16 grudnia 2015 roku. Odnośnie natomiast wniosku apelacji o zmianę rozstrzygnięcia o kosztach procesu za pierwszą instancję poprzez przyjęcie jako podstawy orzekania w tym zakresie przepisu art. 100 k.p.c., to w ocenie sądu okręgowego – zważywszy regulację przepisów dotyczących wartości przedmiotu sporu (art. 20 k.p.c.) – także brak podstaw dla uznania racji zaskarżenia – odsetek nie wlicza się do wartości przedmiotu sporu, zatem zmiana rozstrzygnięcia w ich zakresie pozostawała bez wpływu na wynik sprawy w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji.

Inaczej natomiast co się tyczy postępowania przed sądem drugiej instancji – tutaj wynik sprawy wyznaczony przez przedmiot zaskarżenia jednoznacznie wskazuje na pozwanego jako wygrywającego apelację, co uzasadnia – w oparciu o przepis art. 98 k.p.c. – obciążenie kosztami postępowania przed sądem drugiej instancji powódki, która powinna zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty. Koszty te stanowią: uiszczona przez pozwanego opłata od apelacji w wysokości 221 zł, opłata adwokacka w wysokości 600 zł (§ 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie – Dz. U. 2015.1800) oraz zwrot kosztów przejazdu pełnomocnika na rozprawę apelacyjną w wysokości 116,51 zł – łącznie 937,51 zł.